

To zwolnienie z opłat za użytkowanie sieci miało być finansowane przy użyciu dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”). Wbrew temu, co rozstrzygnął Sąd w pkt 97 zaskarżonego wyroku, nie stanowiła ona obowiązkowego obciążenia w rozumieniu orzecznictwa Trybunału, co mogłoby stanowić poszlakę państwowego charakteru zasobów w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W ramach odwołania wnoszące je kwestionują przede wszystkim zastosowanie prawa europejskiego i podnoszą, że Sąd dokonał, w oparciu o kryteria przewidziane w europejskich przepisach z dziedziny pomocy państwa, błędnej oceny prawa krajowego (zarzut pierwszy). W rzeczywistości to zwolnienie z opłat za użytkowanie sieci nie było przyznawane przy użyciu zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Z orzecznictwa Trybunału wynika, że mamy do czynienia z zasobami państwowymi w tym rozumieniu tylko w przypadku istnienia wystarczająco ścisłego związku z budżetem państwa. Przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV sporna dopłata nie ma zaś wystarczająco ścisłego związku z budżetem państwa niemieckiego. Dopłata ta jest więc środkiem prywatnym, nie państwowym, uiszczanym przez użytkowników sieci jej operatorem.

Na poparcie swego odwołania wnoszące je podnoszą również, że Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych, pomijając treść i zakres zastosowania przepisów prawa krajowego (zarzut drugi).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-351/18 i T-584/18 Ukrselhosprom PCF i Versobank/EBC, wniesione w dniu 17 grudnia 2021 r. przez Versobank AS

(Sprawa C-803/21 P)

(2022/C 73/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Versobank AS (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Komisja Europejska, Ukrselhosprom PCF LLC

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC w przedmiocie cofnięcia zezwolenia wnoszącego odwołanie z dnia 26 marca 2018 r. (zwanej dalej: „pierwszą zaskarżoną decyzją”) oraz z dnia 17 lipca 2018 r. (zwanej dalej: „drugą zaskarżoną decyzją”);
- w zakresie, w jakim Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest w stanie orzec co do istoty sprawy, przekazanie spraw połączonych T-351/18 i T-584/18 do Sądu w celu rozpoznania skarg o stwierdzenie nieważności; oraz
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi sześć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa przez Sąd poprzez błędne przyjęcie, że w sprawie T-351/18 nie zachodzi potrzeba orzekania oraz błędnego nieuwzględnienia, że rzekomy skutek *ex tunc* drugiej zaskarżonej decyzji narusza art. 263 TFUE, a także błędnego przyjęcia, że wnosząca odwołanie nie ma interesu w stwierdzeniu nieważności pierwszej zaskarżonej decyzji.

Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Sąd prawa w odniesieniu do licznych naruszeń istotnych wymogów proceduralnych.

Zarzut trzeci dotyczący błędnego uznania przez Sąd, iż EBC przekroczył swoje kompetencje dokonując ustaleń w dziedzinie usług płatniczych i innych usług finansowych, w dziedzinie zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz w dziedzinie postępowania naprawczego.

Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Sąd prawa poprzez dokonanie ustaleń w kwestii podlegającej wykluczeniu ze względu rozstrzygnięcie przez krajowy sąd administracyjny.

Zarzut piąty dotyczący błędnego zastosowania przez Sąd rozporządzenia nr 806/2014⁽¹⁾ zamiast prawa krajowego w odniesieniu do ocen znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością oraz decyzji o braku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i błędnie zinterpretował ich znaczenie, nie nakazując ujawnienia tych decyzji.

Zarzut szósty dotyczący (1) naruszenia przez Sąd granic swoich kompetencji zgodnie z art. 263 TFUE poprzez dokonanie ustaleń podlegających prawu krajowemu, które należą do wyłącznej kompetencji właściwych władz i sądów krajowych, oraz wykroczenia poza kontrolę decyzji EBC poprzez dokonanie ustaleń i ocen, których EBC nie dokonał, (2) oparcia orzeczenia na zaskakujących ustaleniach na podstawie spóźnionego przedłożenia obszernych dokumentów bezpośrednio przed rozprawą, nie dając wnoszącej odwołanie możliwości przedstawienia uwag, (3) braku uwzględnienia naruszenia praw wnoszącego odwołanie na podstawie art. 47 karty przed wszczęciem postępowania i ciągłego braku skutecznej reprezentacji wnoszącego odwołanie w trakcie postępowania oraz (4) błędnej odmowy nakazania przedstawienia decyzji w przedmiocie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na poziomie krajowym, przy jednoczesnym wyrażeniu szczegółowego, lecz błędnego stanowiska na temat znaczenia prawnego i podstaw prawnych tych decyzji.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 255, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 października 2021 r. w sprawie T-153/19, European Union Copper Task Force/Komisja, wniesione w dniu 22 grudnia 2021 r. przez European Union Copper Task Force

(Sprawa C-828/21 P)

(2022/C 73/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Union Copper Task Force (przedstawiciele: I. Moreno-Tapia Rivas i C. Vila Gisbert, abogadas)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- rozpoznanie co do istoty skargi o stwierdzenie nieważności lub, posiłkowo, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty.

Sąd naruszył prawo w odniesieniu do zakresu jego kontroli sądowej oraz naruszył przysługujące wnoszącemu odwołanie prawo do skutecznej ochrony sądowej.

Sąd naruszył zasadę niearbitralności, gdyż nie wymagał przyjęcia zharmonizowanego podejścia w ramach stosowania kryteriów TBT [trwałość, bioakumulacja i toksyczność].

Sąd naruszył zasadę ostrożności i zasadę proporcjonalności.

Sąd naruszył zasady postępowania, gdyż nie uwzględnił sformułowanego przez wnoszącego odwołanie żądania wyznaczenia bieglego.